

ναι ἡ σκηνὴ εἰς νέους, οἵτινες ἄπειροι καὶ ἀγύμναστοι ἔτι ἀναβαίνουν ἐπ' αὐτῆς ὑπὸ εὐγενῶν κατεχόμενοι διαθέσεων ὁ παρασήσας τὸν Φλωρόν ἔχει ὡραίαν μορφήν, ἔντονον ἀπαγγελίαν καὶ ἔντεχνα σχήματα, ἀλλ' εἰς τὰς ἐρωτικὰς τοῦ δράματος σκηνὰς δὲν εἶχε τὴν εὐλυγισίαν καὶ τὴν τρυφερότητα ἐκείνην, ἥτις εἶναι τόσον ἀναγκαία. Ἡ παραστήσασα τὴν Δάφνην ἐφέιλκυσε ἐν γένει τὸν ἔπαινον τοῦ κοινοῦ διὰ τῆς ὑποκρίσεως καὶ τῶν σχημάτων της· ἡ φωνὴ της εἶναι γλυκεῖα, ἀλλ' ἀπήγγελλε λίαν ταχέως καὶ ὁ τόνος τῆς προφορᾶς της εἶχε τί ξενικόν. Εἰς τὴν πέμπτην ἰδίως πράξιν παρατηρήσαμεν ἓν σπουδαιότατον ἐλάττωμα· ἦτο τόσον ὡραία ὑπὸ τὴν στολὴν τοῦ Ἄρματωλοῦ, ὥστε οἱ θεαταὶ ἐχειροκρότουσαν ἀπαύστως τὴν μορφήν καὶ δὲν ἤκουον οὐδὲ λέξιν ἀπὸ τούτων στίχους. Μεταξὺ τῶν δευτερευόντων προσώπων διεκρίθησαν ὁ γέρον Καλλισπάθης καὶ ὁ Ἄρματωλὸς Κρυνέρης. Ὁ Κλήμας δὲν ἐφάνη ἐπίσης ἐπιτήδειος καὶ ὅμως ἐφέιλκυσε τοῦ κοινοῦ τὰ χειροκροτήματα, ὅταν διηγῆται τὸν σκληρὸν τῆς ἀγαπητῆς του θάνατον διὰ τῶν τρυφερῶν ἅμα καὶ παραφύρων ἐκείνων στίχων, οἵτινες μένουσιν ἀνεξάλειπτοι εἰς τὴν μνήμην ὧν ὅσοι ἀνέγνωσαν τὴν Παραμονήν.

ἌΑ. Σ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.

ΜΩΣΑΪΚΟΝ.

Ἄς σκεπτόμεθα ἐνίοτε περὶ τῆς δυστυχίας, καθὼς σκεπτόμεθα περὶ τοῦ χαρακτῆρος ἐκείνων, μεθ' ὧν θέλομεν εὐρεθῆ ποτὲ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ συζησωμεν. Ἡ σκέψις παρέχει ἡμῖν παρελθούσαν πείραν, οὕτως εἰπεῖν, ἀφαιροῦσα ἀπὸ τῆς δυστυχίας τὸ πρωτοφανὲς ἐκεῖνο ὅπερ τὴν καθιστᾷ καταπληκτικὴν.

Δρόζ.

Ἡ ὠχρότης καθιστᾷ θεῖαν τὴν καλλονὴν τῶν γυναικῶν καὶ εὐγενῆ τῶν ἀνδρῶν τὴν ὄψιν.

Γεωργία Σάνδ.

Τὸν ἐραστὴν σου μάγευσέ! εἶναι βραχύς ὁ βίος·
Ἔσο σπινθὴρ ἐπὶ στιγμὴν καὶ κόνις αἰωνίως.

Βίκτωρ Οὐγώ.

Ἡ φιλία, τὸ ἀρωματικὸν αὐτὸ ἄνθος τὸ χρυσοῦς παράγον καρπούς, ἀνήκει εἰς οἰκογένειαν ἀνθέων ἥτις πρὸ πολλοῦ ἐξέλιπεν. Ἄλλ' ἄραγε ὑπῆρξε ποτέ;

Καὶ περὶ τούτου ἀκόμη εὐλόγως δύναται τις ν' ἀμφιβάλλῃ. Ὁ Ὁρέστης, εἰς τὴν τραγωδίαν τοῦ Ρακίνα, ὁμιλεῖ ὡς ἴσος πρὸς τὸν Πυλάδην, ἀλλ' ὁ Πυλάδης ἀποκρίνεται ὡς ὑποδεέστερος πρὸς τὸν Ὁρέστην. Ἡπατήθη ἄραγε ὁ ποιητής; δὲν τὸ πιστεύω. Ἡ μόνη φιλία ἡ συνδέουσα στενὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἡ μόνη δυναμένη νὰ ἐμπνεύσῃ τὰς μεγάλας θυσίας καὶ τὰς εὐγενεῖς ἀφοσιώσεις εἶναι ἡ φιλία τῆς Ἰουλιέτης πρὸς τὸν Ῥωμαῖον, τῆς Ἐλοΐζης πρὸς τὸν Ἀβελιάρδον· ἀλλὰ καὶ αὕτη ἀκόμη δὲν παραμένει ἄχρι τοῦ τάφου!

*

Ἐνίοτε μικρὸν συμφέρον ἀνατρέπει τὰς μεγαλήτερας ἀρχάς· ὁμοιάζει τὸν λίθον δι' οὗ κατέβαλεν ὁ Δαβὶδ τὸν Γολιάθ.

S. Petit-Sent.

*

Καὶ ἔρχεται μὲ τὴν αὐτὴν πολλάκις εὐκολίαν ὁ ὕπνος εἰς τὰ βλέφαρα, ἡ λήθ' εἰς τὴν καρδίαν.
Ἄλφρεδος Μυσσέ.

*

Ἐὰν ἡ εὐσέβεια ἀναβιάζῃ τὴν ψυχὴν μας εἰς τὸν οὐρανόν, ὁ ἔρω καταβιάζει τὸν οὐρανὸν εἰς τοὺς πόδας μας.

Βύρων.

*

Μόνῃ ἡ γυνὴ θυσιάζεται ἐνθουσιωδῶς· πλάσμα λεπτοφυὲς, εὐκόλως διαφλέγεται διὰ πᾶν ὅ,τι τῇ παρίσταται γενναῖον, θεωρεῖ δόξαν της νὰ σφογγίξῃ τὰ δάκρυα καὶ νὰ παρηγορῇ τὴν ἀπελπισίαν. Ὅταν ὁ ἰατρός καὶ ὁ ἱερεὺς καταλείπουν τὸν ἀγωνιῶντα, τίς μένει παρὰ τὴν κλινὴν του; ἡ γυνὴ αὕτη δὲν τὸν ἀφήνει, ἀκόμη οὐδ' ὅταν τὸν ἀφήσῃ ἡ ἐλπίς.

Γουερόρρατης

ΠΡΟ ΤΗΣ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ.

Δελτιὸν πρῶτον.

Χαῖρε, ἀγνὴ μοῦσα τῆς ἐπιφυλλίδος! ἐγείρου, ἀπόσεισε ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου τὸν βαρὺν ὕπνον, ὅστις τοὺς κατέχει! Ἄνοιξε τὰ μεδιῶντα χεῖλη σου καὶ δαψίλευσόν μας πάλιν τὴν κακολόγον φωνήν, ἥτις πρὸ τοσούτου καιροῦ ἐσίγησεν!

Ἐμπρός, λοιπόν, ἀγαπητὴ θεότης τοῦ χρονικο-
γράφου! ἀγάλλου, ἡ ὥρα τῆς βασιλείας σου ἐπέ-
στη· ἰδοὺ αἱ Ἀποκρέω, ὁ εὐθυμος οὗτος γόνος τῆς
Ῥώμης καὶ τῶν Καισαρῶν!

Αἱ Ἀποκρέω, ὡς ὁ κεστός τῆς μυθικῆς Ἀφροδίτης,
φέρουσι τὰς χάριτας καὶ τὰς ἡδονάς, τοὺς χοροὺς
καὶ τὴν εὐθυμίαν, τὸν ἔρωτα καὶ τὸ μειδίαμα καὶ
τὰς χιλιάς ἀνωνύμους ἐκεῖνας *τρέλλας*, αἰτινες
μεταφράζονται ἢ διὰ βλέμματος φέροντος τὴν ἐλ-
πίδα ἢ διὰ λέξεως-εἰσδυούσης εἰς τὴν καρδίαν καὶ
προκαλοῦσης τὸν ῥεμβασμόν. Αἱ Ἀποκρέω περιο-
δεύουσι πᾶσαν τὴν γῆν ὑπὸ μυρίας μορφάς καὶ μυ-
ρίας ἐνδυμασίας, φέρουσαι πανταχοῦ τὸν υἱὸν τοῦ
ἡλίου, τὸν ἔρωτα. Δι' αὐτὸ καὶ νεάνιδες καὶ γραιὶ
μητέρες τὰς ὑποδέχονται ἐνθουσιωδῶς, διότι, ὡς
εἶπεν ὁ ποιητής

On a toujours vingt ans dans quelque coin du coeur.

Ὅσον δὲ διὰ τοὺς ἄνδρας, βλέπουσι λίαν ἀδιαφόρως
τὴν τελετὴν ταύτην· σύζυγοί τινες, εἶναι ἀληθεῖς,
κακιῶνουν, ἀλλ' εἶναι σύζυγοι ἔνοχοι γήρατος, ζη-
λοτυπίας καὶ φιλαργυρίας, ἐγκλημάτων στυγερῶν
καὶ τιμωρουμένων κατὰ τὸν Ἑρωτικὸν Κώδικα τοῦ
12^{του} αἰῶνος.

Αἱ Ἀποκρέω, ὅμοιαι πρὸς τὰ λεπτοφυῆ ἐκεῖνα
ἄνθη ἅτινα, μεταφυτευόμενα, μαραίνονται καὶ χά-
νουσι τοῦ χρώματος τὴν μαγεῖαν καὶ τὴν εὐωδίαν
τοῦ ἀρώματος, μόνον ὑπὸ τὸν διαυγῆ τῆς Ἰταλίας
οὐρανὸν ἀνθῶσι καὶ θάλλουσιν. Ἀγαπῶσι τὸν ἥλιον
καὶ εὐφραίνονται εἰς τὰς ἄμμους τῆς Βενετίας καὶ
εἰς τὴν Ἀνατολικὴν θύραν τοῦ Μιλάνου, ἀλλὰ παν-
τὸς ἄλλου προτιμῶσι τὴν εὐγενῆ αὐτῶν πατρίδα,
τὴν Ῥώμην.

Ἐκεῖ πρέπει νὰ ἰδῇ τις τὰς Ἀποκρέω, ν' ἀπολαύ-
σῃ τὰς πυρετώδεις ἐκεῖνας ἰδιοτροπίας, νὰ ζήσῃ τὴν
παράφρονα ἐκείνην ζωὴν καὶ νὰ μεθύσῃ μὲ τὴν
προκαλοῦσαν τῆς ἡδονῆς κύλικα.

Βεβαίως τὴν Σαρακοστὴν ἔγραφεν ὁ Βοαλῶ, ὅταν
ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὅτι ἐκ πάντων τῶν ζώων ἀπὸ
Ῥώμης εἰς Μόσχαν ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ ἀνοητότε-
ρον. Οὐχί, οὐχί! τὸ ὄν τὸ ἐφευρὸν τὰς Ἀποκρέω
δὲν εἶναι ζῶον ἀνόητον· ἔχει περισσότερον πνεῦμα
καὶ ἀπὸ τὴν ὄνον τοῦ Βαλαάμ, ἥτις θεωρεῖται δικαίως
ὡς τὸ εὐφυέστερον ζῶον τῆς ἀρχαιότητος ἐν γένει
καὶ τῆς Παλαιστίνης ἰδίως· καὶ ὅμως ἐν μόνον κα-
τάρθρωσε τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο ζῶον, νὰ λαλήσῃ, ἐνῶ
ὁ ἄνθρωπος, τὸ εὐφυὲς δίδουν, ἡξέυρει νὰ προσποι-
ηται ὅλα τὰ ζῶα, ἀκόμη καὶ χωρὶς νὰ μεταμφιεσθῇ.

Καὶ ἂν μόνον τὰς Ἀποκρέω εἶχεν ἐφεύρει ὁ ἄν-
θρωπος, παραλειπομένων τῶσων ἄλλων πραγμάτων

καὶ ἰδίως τῆς ἱατρικῆς, Ἀποκρέω τῆς ἀσθενείας, καὶ
τοῦ τύπου, Ἀποκρέω τῆς ἀληθείας, πάλιν ἤθελον
εἶσθαι ἀδιαφιλονεικτοὶ οἱ τίτλοι τοῦ εἰς τὴν ἀθα-
νασίαν. Τί! μήπως θεωρεῖτε ὡς τίποτε τὸ δικαίωμα
νάφορῇτε μίαν προσωπίδα, καὶ νὰ τρέχητε τὰς ὁδοὺς,
κράζων πρὸς πάντας μὲ *γνωρίζετε*; Μήπως θεωρεῖ-
τε ὡς τίποτε τὴν ἡδονὴν νὰ συρίζετε αὐτὸν, νὰ κά-
μνετε *πατινάδα* εἰς ἐκεῖνον, νὰ ῥίπτετε ἄνθη καὶ
ζαχαρωτὰ εἰς ὅλας τὰς κυρίας, νὰ ὀμιλῇτε εἰς ἐνι-
κὸν πρὸς ὅλους, καὶ δοῦκες καὶ πρίγκηπες ἂν ἦναι,
εἰς τοὺς τόπους ὅπου ὑπάρχουσι δοῦκες καὶ πρίγ-
κηπες; Αὕτῃ εἶναι ἡ ἀληθὴς ἐλευθερία, ὅπως τὴν
προεκήρυττον οἱ σοφοὶ τῆς ἀρχαιότητος ἐπὶ τῆς
ράχεως τῶν δούλων των, ἡ ὅπως τὴν ὠνειροπόλει
ὁ Λουὶ-Βλὰν νωχελῶς ἐποχοῦμενος ἐπὶ τῶν βασι-
λικῶν τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου ἀμαξῶν. Ἐλευθε-
ρία, ἰσότης! δὲν εἰσθε, ὅχι! ὄνειρον κατὰ τὸ διάστη-
μα τῶν Ἀποκρέω. Σῆς, Ἀποκρέω ἰσοπεδωτικαί,
ἐσκέπτετο ὁ Μιραβὼ ὅταν ἀπὸ τοῦ βήματος ἐσάλ-
πιζε τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου. Ἄν ὁ Ἰωάννης
Ἰάκωβος Ρουσσὼ ἐτόλμησε νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι ἡ
ισότης δὲν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, αὐτὸς ὅστις
εἶχε συμμερισθῇ μὲ ἓνα ἀνόητον τὸ χαρτοφυλά-
κιον... τῆς καρδίας τῆς κυρίας Βάρενς, πρέπει νὰ
τὸν συγχωρήσωμεν, τὸν πτωχόν! ἡ θελκτικὴ του
γυνή, Θηρεσία Λεβασσέρ, ἡ Εὐανθίπη αὕτη τῶν νεω-
τέρων χρόνων, τὸν ἔκαμνε νὰ λησμονῇ τὰς Ἀπο-
κρέω, καθιστῶσα αὐτάς μονοτόνους καὶ θλιβεράς
ὡς Σαρακοστὴν.

Ὡ, αἱ γυναῖκες εἶναι πάντοτε... κινδυνώδεις,
λέγει ὁ Βαλζάκ. Ὁ Βαλζάκ κάμνει καλὰ νὰ τὸ λέ-
γῃ, ἀγαπητὴ μου Μούσα, ἀλλὰ σὺ κάμνεις κακὰ,
πολὺ κακὰ, νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνῃς. Ἰπάρχουσιν ἀ-
λήθειαι τὰς ὁποίας δὲν συμφέρει νὰ λέγῃ τις πολὺ
δυνατὰ. Θέλεις λοιπὸν νὰ μᾶς κάμῃς νὰ τὰ χαλά-
σωμεν μὲ τὸ ὠραιότερον καὶ φρονιμώτερον ἥμισυ
τοῦ ἀνθρωπίνου γένους; Ἀγνοεῖς ὅτι ἡ *Χρυσάλλις*
θέλει νὰ τὰ ἔχῃ καλὰ μὲ τὰς γυναῖκας, διότι αὐ-
ταὶ πανταχοῦ καὶ ἐπὶ παντὸς πράγματος πλάτ-
τουσι καὶ καταστρέφουσι τὰς ὑπολήψεις; Ἄν δύω
ἐξ αὐτῶν δὲν ἐδέχθησαν εὐμενῶς τὴν *Χρυσάλλίδα*,
ὁ λόγος εἶναι ἀπλούστατος· εἶναι χρυσασαλίδες αἱ
ἰδία! ἀλλ' ἐννοῶ τί τρέχει· εἶται φθονερά, καλὴ μου
μούσα, καὶ δι' αὐτὸ κακολογεῖς τὸ φύλον σου. Ἐπε-
θύμεις νὰ εἶχες καὶ σὺ ἐν ὠραῖον φόρεμα τυρόμενον
κατὰ γῆς, ὡς τὸ φόρεμα τῆς κυρίας Τ. ἡθελες νὰ
εἶχες ἐν σάλιον ἰνδικόν, ἐν περιχειρίδιον ἐκ μηλω-
τῆς, καὶ νὰ τρέχῃς ἔποχος ὡς ὅλοι, διότι ὅλοι ἔχουν
ὄχημα σήμερον κατὰ τὸ σωτήριο ἐτος 1863 εἰς

τὴν ἑνδοξὸν πόλιν τῆς Παλλάδος. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἔχεις πολὺ ἄδικον· δὲν ἔχομεν Ἀποκρέω; φαίνεσαι ὡς ν' ἀμφιβάλῃς, φίλῃ μου, ἀλλὰ σέ βεβαιῶ ἐπὶ λόγῳ χρονικογράφου ὅτι τὸ λέγει τὸ ἡμερολόγιον καὶ μάλιστα ὁ βασιλεὺς τῶν ἡμερολογίων, τὸ *Ἑθρικὴν ἡμερολόγιον*. Ἄν οὐδαμοῦ ἀπήντησες τὰς Ἀποκρέω εἰς τὰς Ἀθήνας, αἰτία τοῦτου εἶναι ἐφέτος ἄλλη· ἡ παιδρὰ αὕτη πανήγυρις παρατηρεῖται μόνον . . . διὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς· τοῦτο δὲ δι' ἀπείρους λόγους ὧν πρῶτος εἶναι ἡ πολιτικὴ, ἡ διπλωματία, δεύτερος, τὰ συμφέροντα τοῦ κράτους, τρίτος, ἡ ἀναργυρία πρῶτος, θέλω νὰ εἰπῶ τέταρτος καὶ τελευταῖος. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν βλάπτει· οὐδὲν καλύει νὰ ζητήσωμεν τὰς ἀποκρέω ὅπου ὑπάρχουσιν. Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν Εὐρώπην, ὡς λέγομεν εἰς Ἀθήνας, ὅταν ὁμιλοῦμεν περὶ τῆς Δύσεως. Πῶς σοὶ φαίνεται ἐν μικρὸν ταξείδιον ἕως εἰς τοὺς Παρισίους; Κάμνει ψῆχος, λέγεις; δὲν βλάπτει· δὲν εἶδες πόσος κόσμος ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ χ' ἔς διὰ Ναύπλιον; Ἄλλως τε μία ἡμέρα μᾶλλον ἢ ἥττον δὲν σημαίνει τίποτε, ὅταν πρόκειται νὰ ἴδῃ τις τὴν Εὐρώπην, τοὺς Παρισίους.

Οἱ χοροὶ τῆς Opera εἶναι ἡ ἐξοχοτέρα ἐφεύρεσις τοῦ πονηροῦ δαίμονος, ὅπως κατορθώσῃ νὰ κάμῃ προσηλύτους εἰς τὴν νεωτέραν Βαβυλόνα· τόσον οἱ χοροὶ οὗτοι εἶναι μαγικοὶ καὶ φανταστικοί. Ἡ ἀτελεύτητος αἴθουσα τοῦ χοροῦ, ἀληθὲς τέμενος τῆς Μωρίας, ἀπαστράπτουσα ἀπὸ φῶτα καὶ ἀντηχοῦσα ἀπὸ τὰς εὐθύμους φωνάς καὶ τὰ σκόμματα τοῦ λαοῦ ὅστις κρατεῖ τὸ σκῆπτρον τῆς εὐφύας, ἡ πολυάριθμος ἐκείνη ὁρχήστρα ἣν διευθύνει ὁ Σατανᾶς ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ Musard, καὶ ἥτις δύναται νὰ κάμῃ πτερωτὸν καὶ αὐτὸν τὸν ἡφαιστον, ἂν ποτε ἀνέζη, αἱ ἄστατοι καὶ ἀξιάγαστοι Παρισιανὰι αἰτινες ἔχουσι τὰ θέλγητρα τοῦ ἀγνώστου καὶ σὰς ἐλκύουσι διὰ τῆς κομφῆς ἐνδυμασίας καὶ τῆς εὐήχου στωμυλίας των, ὁ ποικιλόχρους, ποικιλόσχημος, φανταστικὸς ἐκεῖνος κόσμος ὅστις, ὑπὸ τὸν ἥχον μουσικῆς παραφερούσης καὶ διαβολικῆς, χειρονομεῖ, τυρβάζει καὶ συστρέφεται ὡς ἂν εἶχεν ἐν αὐτῷ δαίμονας, ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα κάμνουσι καὶ τοὺς πλέον φρονίμους ἀνθρώπους νὰ χάνωσι τὸν νοῦν. Καὶ αὐτὸς ὁ Διογένης ἂν ἔζη, ἤθελεν εὐθὺς βαρυνθῆ τὸν πῖθον του καὶ ἤθελε ζητήσῃ μαθήματα γλυκυτέρας φιλοσοφίας ἀπὸ τὸν πρῶτον τυχόντα προσωπιδοφόρον. Ἀλλὰ, — στὸν διάβολο τὰ ἡμερολόγια, καὶ αἱ μεταξὺ των ἀνομοιότητες! τὸ εἰς Εὐρώπην ταξείδιον, Μουσά μου, εἶναι ἀδύνατον. Ὅσον ταχέως καὶ ἂν πετάξῃς, πάλιν δὲν θὰ φθάσωμεν

εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Γαλλίαν, εἰμὴ μόνον κατὰ τὴν κηδεῖαν τῶν Ἀποκρέω, ἐνῷ θὰ ἐκφωνοῦνται οἱ ἐπιτάφιοι λόγοι. «Memento homo que pulvis est et in pulverem reverterit; καὶ ὅλαι αἱ κηδεῖαι εἶναι θλιβεραὶ, μὴ ἐξαιρουμένης μηδ' αὐτῆς τῆς κηδεῖας τοῦ ἔρωτος, τοῦ γάμου. Τοῦλάχιστον ἐν Ἀνατολῇ αἱ Ἀποκρέω, ἂν καὶ δὲν ἦναι λαμπραὶ, διακοῦσι πολὺ, καὶ κατορθώνουσι νὰ παρατείνωσι τὴν ζωὴν των περισσότερον παρ' ὅτι ἐν τῇ Δύσει, διότι, ὡς γνωστὸν, ἡ Ἀνατολὴ εἶναι ὁ τόπος τῶν θαυμάτων. Ἄν δ' εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν φυλάττεται ὁ κανὼν αὐτὸς, καὶ ἂν αἱ Ἀποκρέω ἐδῶ εἶναι εὐθυμοὶ σχεδὸν ὅσον καὶ ἡ Σαρακοστή, δὲν πρέπει νὰ ἐκπληττώμεθα καθόλου. Οἱ Ἀθηναῖοι οὔτε δύνανται οὔτε πρέπει ν' ἀπαρνηθῶσι τὴν πολιοῦχον τῶν Ἀθηνῶν θεάν. Ἀλλ' εἰς τὴν Σμύρνην καὶ εἰς τὴν Ζάκυνθον, χώρας αἱ ὁποῖαι εἰς οὐδεμίαν εὐρίσκονται σχέσιν μὲ τὴν πληκτικὴν ἐκείνην θεότητα, αἱ Ἀποκρέω εἶναι ἐλεύθεροι παντὸς δεσμοῦ καὶ θάλλουσιν ἐν ὅλῃ τῇ ἀκμῇ. Τίς ἀγνοεῖ πόσον ἐπισήμως πανηγυρίζονται ἐν τῇ χώρᾳ ὅπου ὁ Μέλης κυλῖει τὸ κύμα του ἐν μέσῳ δαφνῶν ὑπὸ τῶν βαθυπλοκάμων θυγατέρων τῆς Σμύρνης, αἰτινες μοιράζουσιν ἀδελφικῶς τὸ σκῆπτρον τῆς Ἀνατολικῆς καλλονῆς μὲ τὰς θυγατέρας τῆς Ζακύνθου; Τίς δὲν εἶδε τὴν ὠραίαν πανήγυριν ταύτην εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Φοσκόλου, τὴν Ζάκυνθον, πλήρη πάντοτε εὐθυμίας, καὶ ἀνθέων καὶ μουσικῆς; Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη χώρα ἀκόμη, σὺνδεσμος, οὕτως εἰπεῖν, τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, παρουσιάζουσα ὑπὸ τὴν ἔσφιν ταύτην εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ θεατοῦ μικρογραφίαν τοῦ περιφήμου Corso τῆς Ῥώμης. Ἡ χώρα αὕτη εἶναι οἱ Κορφοί, ἡ πρῶν καθέδρα τοῦ Ἀλκινόου, ἀνακτορὸς ἐνδόξου περὶ κήπους καὶ κώμους. Ἀλλὰ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν θὰ δυσαρεστηθῶ καθόλου ἂν ὁ Ἀλκίνοος ἐκληροδότησε τὴν ἀγάπην αὐτὴν πρὸς τὰ καλὰ δεῖπνα καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους τῶν πιστῶν ὑπηκόων του. Μετὰ τριήμερον θαλασσοπορίαν ἡ μικρὰ αὕτη ἀπόλαυσις δὲν βλάπτει κανένα, πολλῶ μᾶλλον τὰς Κας Κας Μούσας, αἱ ὁποῖαι εἶναι πάντοτε πεινασμένοι . . . δι' ἀμβροσίαν. Ἐμπρὸς λοιπόν! ἄς ἀψήφισωμεν τὴν θάλασσαν, ἐπικαλούμενοι τὴν ὑψηλὴν ἀρρώγην τοῦ Αἰόλου καὶ τοῦ Ποσειδῶνος.

ὦ! πόσον ὠραία εἶναι ἡ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ἐκτεινομένη πλατεῖα! Τὴν καλύπτουσι δένδροστοιχίαι δένδρων ἀειθαλῶν καὶ ποικίλεται ὑπὸ μικρῶν ἀγγλικῶν κήπων. Ἡ περικυκλοῦσα τὴν πλατεῖαν θάλασσα καὶ τὰ ὑποφαινόμενα μακρὰν εἰς τὸν ὀρί-

ζοντα ὄρη τῆς Ἀλβανίας φαίνονται σχηματίζοντα πῇ κοίτην ὠραίας λίμνης, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ὑψοῦται ὡς νησίδιον ἡ πλατεῖα.

Ἐν τῶν ὠραιότερων τοπιῶν τῆς γραφικῆς ταύτης πλατείας καλεῖται *Λιστόν*. Ἐκεῖ, ὅπου ἡ σκιὰ τῆς καστανέας καὶ τῆς ἐρύκης προστατεύει τὸν ἔρωτα τῶν ἰων καὶ τῶν ῥόδων ἀπὸ τὰ ζηλότυπα βλέμματα τοῦ ἡλίου, συναθροίζονται χιλιάδες μεταμφιεσμένων ὑπὸ τὰς πλέον ἀλλοκότους καὶ φανταστικὰς ἐνδυμασίας καὶ ἐορτάζουσι τὴν Ἀποκρέω. Τὸ *corso* αὐτὸ τελεῖται κατὰ τὰς δύο τελευταίας ἐβδομάδας ἀπὸ τὰς τρεῖς ὥρας μετὰ μεσημβρίαν ἄχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ ὀρειχάλκινος κώδων τῶν ἐκκλησιῶν σημαίνει διὰ τὸν ἐσπερινόν. Τότε ὡς ἐκ θαύματος οἱ προσωποποιοὶ ἐξαφανίζονται ὡς φαντασμαγορία, καὶ ἡ νύξ, σιωπηλὴ καὶ ψυχρά, φέρουσα τὰς σκιάς καὶ τὰς ἀορίστους φωνάς της, ἀπλοῦται ἐπὶ τοῦ ἐρήμου *Λιστόν*.

Συγῆθως τὸ κοινὸν τοῦ *Λιστόν* ἀποτελοῦσιν αἱ νυμφεῦσμοι νεάνιδες· ἀναφέρονται πολλοὶ ἔρωτες ἀρχίσαντες ὑπὸ τὸ προσωπεῖον ἐν μέσῳ τῶν πυκνῶν δεινδοστοιχιῶν καὶ τελειώσαντες ἐνώπιον τοῦ ἱερέως· ἀλλὰ καὶ αἱ ὑπανδροὶ γυναῖκες, ἐνδιδουσαι ἐνίοτε εἰς τὴν γενικὴν παραφορὰν, μεταμφιέζονται καὶ ἀναμιγνύονται μὲ τὰς νεάνιδας. Ὁ λόγος εἶναι ἀπλούστατος, αἱ μὲν διώκουσι μέλλοντας συζύγους, αἱ δὲ θέτουσιν ὑπὸ δοκιμὴν τὴν ἀρετὴν τῶν ὑπαρχόντων συζύγων. Ἀγαθαὶ γυναῖκες, ἔχουσιν ἀκόμη πίστιν εἰς τὴν συζυγικὴν πίστιν, τὴν φιλοσοφικὴν αὐτὴν λίθον τοῦ ὑμεναίου.

Ἀλλὰ καὶ οἱ Κύριοι αὐτοὶ ἔχουσι μεγάλην ὄρεξιν ν' ἀνοίξωσι τὴν καρδίαν των, τραυματισμένην ἤδη ἀπὸ τὰς μυρίας ἀθλιότητος τῆς οἰκογενειακῆς ἐξίης, εἰς τὰς ἀγνώστους αὐτὰς καλλονάς. Εἶναι τὸσον εὐαίσθητοι ἐκεῖνοι... αὐταὶ τὸσον δυστυχεῖς... ὥστε ἐπὶ τέλους δέχονται τὸν βραχίονα ὅστις τὸσον φιλοφρόνως τοῖς προσφέρεται, ἀφήνουσι τὸ *Λιστόν* καὶ, ἅμα κάμψωσι τὴν πρώτην ὁδὸν ἀφαιροῦσι τὸ προσωπεῖον... — Ἡ γυναῖκά μου!!! κραυγάζει ὁ ἐκπληκτος σύζυγος, ἀλλ' ἐπανερχόμενος πάραυτα εἰς ἑαυτὸν προσθέτει. — Ἄ! Φροσύνη! ἠθέλησες νὰ μοῦ παίξῃς ἐν καλὸν παιγνίδι, ἀλλ' ἀντὶ νὰ μὲ πιάσῃς, πιάσθηκες... Σ' ἐγνώρισ' ἀμέσως· θέλησα μόνον νὰ σὲ γελάσω ὀλίγον...

Ἡ πτωχὴ γυνὴ προσποιεῖται ὅτι παραδέχεται τὴν ἐξήγησιν ταύτην, ἀλλ' ἡ ἀπελπισία, ἡ φαρμακρὰ αὕτη ἀκανθα, εἰσεχώρησεν ἤδη εἰς τὴν καρδίαν της. Καὶ ὅλαι αὐταὶ αἱ πικραὶ βασανίζουσι τοὺς ἀνθρώπους μόνον καὶ μόνον διότι ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν

κεφαλὴν ἐνὸς ὑπεργήρου γραμματικοῦ νὰ παρειαγάγῃ εἰς τὸ λεξικὸν τὴν λέξιν *πίστις*.

Ἡ τέχνη τῶν μεταμφιεσμῶν εἶναι ὅλως ἄγνωστος εἰς τὴν πρῶν καθέδραν τοῦ μακαρίτου βασιλέως Ἀλκινόου.

Οἱ διάφοροι παράδοξοι μεταμφιεσμοὶ, ὧν τὰ ὀνόματα εἰσὶν ἐν τοσαύτῃ χρήσει κατὰ τὴν Ἑσπερίαν Εὐρώπῃν, εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστοι ἐκεῖ. Ἀλλὰ τότε, σκέπτεται βεβαίως ὁ ἀναγνώστης, πῶς διάβολο κατορθώνουσι νὰ μεταμφιέζονται; That is the question, ἰδοὺ τὸ μυστήριον, μυστήριον ἐξ οὗ καταφαίνεται ἡ ἐφευρετικότης καὶ ὁ ὑπομονὴ τῶν κατοίκων μεταμφιέζονται εἰς *καλογραίας*, (ὁμιλῶ θηλυκῶς διότι σὺς εἶπον ἤδη ποιοὶ εἶναι οἱ πολυπληθέστεροι τοῦ *Λιστόν* θαμῶνες,) εἰς *ἀνθοπώλιδας* τῆς *Φλωρεντίας*, εἰς *χωρικάς*, εἰς *ἐστιάδας*, εἰς *Μελιταίας*, εἰς *ἐπαλτιδας*. Ἰδοὺ δὲ πῶς αὐτοσχεδιάζεται ὁ τελευταῖος οὗτος μεταμφιεσμός. Ἐπὶ κομφῆς μεταξίνης ἐσθήτος προσαρτῶσι μὲ ἀπίστευτον ὑπομονὴν μικρὰ τεμάχια ὑφάσματος διαφόρου χρώματος, ὥστε νὰ φαίνεται ἡ ἐσθὴς *μπαλωμένη*, ἔπειτα περιτυλίσουσι τὴν κεφαλὴν των δι' ὠραίου *μανδυλίου* χρώματος βαθέως, λαμβάνουσιν εἰς τὴν χεῖρα σάκκον πλήρη χαλκίνων νομιμάτων, ὃν προτείνουσιν ἱκετικῶς καὶ τότε ὁ μεταμφιεσμός συμπληροῦται ὡς βλέπετε, αὐτὸς εἶναι εὐκολώτατος· καὶ ὅμως ὑπάρχει ἄλλος ἔτι ἀπλούστερος, τοῦ ὁποίου τὴν κυριωτέραν βάσιν ἀποτελοῦσιν αἱ σινδόναι τῆς κλίνης· ἀφήνω εἰς τὴν φαντασίαν σας νὰ μαντεύσῃ τὰ λοιπὰ μέρη, διότι ἡ περιγραφή των εἶναι ἀδύνατος. Ἄν δὲ μελοδράμα τι ἐπέτυχεν ἐσχάτως εἰς τὸ θέατρον, ἐστὲ βέβαιος ὅτι θ' ἀπαντήσετε μετὰ τινος ἡμέρας εἰς τὸ *Λιστόν* πλῆθος πρωτοπυροφόρων ἐνδεδυμένων ὡς ἡ *Σινδόρα Πριμαδόρα*· τοῦτο καλεῖται μεταμφιεσμός μελοδραματικὸς.

Οὐδεὶς διῆσχυρίσθη ποτὲ ὅτι οἱ ἄνδρες εἶναι λογικώτεροι τῶν γυναικῶν· ἐπομένως μεταμφιέζονται καὶ αὐτοὶ, ἀλλ' ἀντὶ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ *Λιστόν*, τρέχουν διὰ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως. Ἄλλοτε μὲν ὁργανίζουσι πολυήχους *πατινάδας* ὑπὸ τὰ παράθυρα ἐνὸς συζύγου ἀτυχοῦς, ἢ ἐνὸς Ἰουδα τῆς πατρίδος, καὶ τοιοῦτοι δυστυχῶς ὑπάρχουσι πολλοὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ· ἄλλοτε δὲ παριστῶσιν ἀστείотάτας παντομίμας, μὲ ἄλλους λόγους *καπαχρώνται* τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἀποκρέω. Ὅταν δὲ ὁ ἥλιος, δεσπότης μεγαλοπρεπῆς, καταδέχεται νὰ συμβιβασθῇ μὲ τοὺς πτωχοὺς θνητοὺς καὶ ἀνατέλλει λαμπρὸς, τὸ *Λιστόν* εἶναι ὑπὲρπληρες. Ἡ πόλις πᾶσα συναντᾶται ἐκεῖ ὡς ἐκ συνθήματος, ἔτι δὲ καὶ γείτονα χωρία

πρέπει δέ τις νὰ ἰδῇ τότε τοὺς ἀγαθοὺς ἐκείνους χωρικοὺς μετὰ πόσου ἐνθουσιασμοῦ ἀπολαμβάνουσι τὸ προσφιλὲς *far niente*.

Τὸ γραφικὸν τῆς θέσεως, οἱ μεταμφιεσμοὶ τῶν προσωπιδοφόρων οἵτινες περιπατοῦσιν ἢ φεύγουσιν ὑπὸ τὰ ἄλση, ὡς ἂν ἤθελον νὰ ὑπεκφύγῃσι τὴν ἐρωτικὴν καταδίωξιν σκαπανέως τινός, ἐπιμόνως διώκοντος τὸ ἄγνωστον, ἢ εὐθυμία τοῦ κοινοῦ ἐκείνου ποικίλου καὶ τὴν μορφήν καὶ τὴν στολὴν, πάντα ταῦτα καθιστῶσι τὸ *Λιστόν* τόπον ἀληθῶς φανταστόν. Ἀλλ' ὅ,τι κυρίως ἐκπλήττει ἐν μέσῳ τῆς τύρβης αὐτῆς, ἐν μέσῳ τοῦ ποικιλομόρφου καὶ ποικιλοχρόου ἐκείνου κόσμου τοῦ θύοντος τῇ θεᾷ Μωρία, δὲν εἶναι τόσοσιν ἡ ποικιλία τῶν μεταμφιεσμῶν τῶν προσωπιδοφόρων, ὅσον αὐτὸ τὸ κοινόν. Πηγαίνει ἐκεῖ διὰ νὰ ἰδῇ τοὺς *μασκαράδες* καὶ ἀγνοεῖ ὅτι αὐτὸ πρῶτον παρέχει κατὶ παράδοξον καὶ *μασκαραδικόν*, ὅτι ἐν ἀγνοίᾳ του εἶναι παρῳδία τοῦ *Λιστόν*.

Πλησίον τῆς μεγάλης Κυρίας ἦτις, πιστὴ τῆς βασιλείσσης *Μύδας* ὑπήκοος, φέρει τὰς ἐνδυμασίας τῆς ἀπὸ τὰ Παρίσια καὶ ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ὡς ἂν ἤθελε νὰ ἐπιδειξῇ δημοσίᾳ τὰς πρὸς τὴν Δύσιν συμπαθείας τῆς, ἰδοὺ ἡ χωρική, φέρουσα στολὴν γραφικότεραν καὶ πλουσιότεραν τῆς στολῆς τῶν χωρικῶν τοῦ *Albano*, αἵτινες ὑπῆρξαν πάντοτε ὁ θαυμασμός τῶν ζωγράφων, ἰδοὺ ἡ Σουλιώτισσα καὶ ἡ Παργανῆ, ἀναμιμνήσκονται τὴν Ἀνατολὴν διὰ τῶν εὐχρόων ἐνδυμάτων των καὶ τῶν κειμηλίων ἅτινα τὰς κατακαλύπτουσι. Πλησίον δὲ τοῦ κομψευομένου ὅστις περνᾷ τὴν ζωὴν του εἰς ἐν *dolce far niente* ἀριθμῶν τὰ δένδρα τῆς πλατείας καὶ συζητῶν εἰς τὴν λέσχην περὶ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς τῆς Κυρίας *Ξ.* καὶ τῆς Κυρίας *Χ.* καὶ βασανίζων τὸν ῥάπτῃν του διὰ νὰ τὸν ἐνδύσῃ συμφώνως πρὸς τὸ *φαιγουρίν* τοῦ τελευταίου συρμοῦ τῶν Παρισίων, ἰδοὺ ὁ χωρικός καὶ ὁ Ἡπειρώτης, τηροῦντες πιστῶς τὴν προπατορικὴν στολὴν καὶ τὸ ἀναπόφευκτον *φρέσι*. Ἰδοὺ πρὸς τούτοις ἡ ἐρυθρὰ στολὴ τοῦ Ἀγγλοῦ στρατιώτου, ὁ μικρὸς *σκοῦφος* τοῦ Μελιταίου ἀχθοφόρου καὶ ὁ λευκὸς πέπλος τῆς Σικελῆς. Ἐν μέσῳ δὲ τῶν διαφόρων αὐτῶν ἐνδυμασιῶν διαπρέπει ἡ τῆς Μελιταίας ἦτις, ἀνάστημα ἔχουσα βραχὺ καὶ εὐκαμπτον ὡς ἡ Ἀνδαλουσία, κρύπτει τὴν μελαγχροινὴν τῆς ὅφιν ὑπὸ τὴν κομπὴν *faldella*.

Ἡ σύγχυσις αὕτη εἶναι τόσοσιν ἐντελής ὥστε δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι εὐρίσκεται μεταξὺ προσωπιδοφόρων, ἀλλὰ συγχρόνως προσβάλλουσι τὴν ἀκοήν του 5—6 ἰδιώματα, ἀναγγέλλοντα ὅτι αἱ Ἀποκρέω δὲν ἐνέχονται καθόλου εἰς τὸ ἀλλόκοτον

ἐκεῖνο θέαμα καὶ ὅτι ἀναγινώσκειτε μᾶλλον τὴν ἐπιτομὴν τῆς ἱστορίας τοῦ πύργου τῆς Βαβέλ. Καὶ ὅλ' αὐτὰ συμβαίνουν εἰς ἐν μικρὸν νησιδίον, ἀληθὲς κέλφος καρύου, ἐγκαταλειφθὲν ἐν μέσῳ τῆς Ἀδριατικῆς καὶ τῆς Μεσογείου.

Τὸ ἄπειρον αὐτὸ πλῆθος, περιμένον τὴν ἄφιξιν τῶν προσωπιδοφόρων, παρατάττεται κατὰ μῆκος τοῦ *Λιστόν*, εὐθυμεῖ, καπνίζει, τρώγει γλυκίσματα ἢ, ἐν ἑλλείψει γλυκισμάτων, στραγάλια, διασκεδάζει, ἀστειίζεται καὶ ἐπιδεικνύει τὸ πνεῦμά του, κατὰ τὴν ἰδίαν ἑκαστος κλίσιν καὶ εἰς τὸ οἰκεῖον ἑκαστος ἰδιώμα.

Ἀλλὰ τοῦ *Λιστόν* ἡ ὥρα ἔφθασε τέλος πάντων στίφη προσωπιδοφόρων τὸ διασχίζουν πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν. Ἰδοὺ *ἐπαίτιδες* συναντῶμεναι μὲ *ἀνθοπώλιδας*. Ἐκεῖναι ζητοῦν χρυσὸν καὶ αὐταὶ τοῖς ῥίπτουν ἄνθη πόσον ὠραῖαι εἶναι αἱ *ἀνθοπώλιδες*! Ἰδέτε πόσον καλὰ τὸ ῥόδινον ἢ κυανοῦν περιστήθιον σφίγγει τὴν ὑγρὰν ὀσφύν των. Ὅταν τὰς βλέπει τις μὲ τὰ μικρά των κάνιστρα πλήρη ἀνθέων καὶ τοὺς κομψοὺς ἀχυρίνους πέλους των, νομίζει ὅτι βλέπει τὴν εὐαίσθητον Ἑρμινίαν καὶ τὴν μαγευτικὴν Ἑβρίκέταν, ὅταν εἰς τὴν Φλωρεντίαν εἰς τὸ καφενεῖον *Donneg* σὰς ἐμειδίων προστηνῶς καὶ σὰς ἐβρίπτων τὴν μικράν των ἀνθοδέσμην. Ἀγαθὴ τύχη! ἰδοὺ προσωπιδοφόροι ἀνακαλοῦντες εὐφῶς εἰς τὴν μνήμην σας κατὶ ἀγαπητὸν, κατὶ ἀξιαγάπητον, τὴν πόλιν τῶν ἀνθέων, τὴν Φλωρεντίαν. Ἀλλὰ μετὰ τὰς *ἀνθοπώλιδας*, ἰδοὺ τώρα ἐμπρὸς μας σειρὰ ἀτελεύτητος ψεύδους, ἰδοὺ ψευδομελιταῖαι, ψευδοσικελαί, ψευδοσουλιώτισσαι, ψευδοπάργαι. Διέλθετε, κυρίαι μου, διέλθετε! ὑπάρχει πολὺ τὸ ψευδὲς ἐν ὑμῖν. Προτιμῶ ἀπὸ ὅλας σας ἐκείνους ἐκεῖ τοὺς δύο κλασσικοὺς, κλασσικοτάτους μεταμφιεσμοὺς, τὰς δύο ἐκείνας ποιμενίδας, αἵτινες φεύγουσιν ὑπὸ τὰ ἄλση κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Βιργιλίου.

Et fugit ad salices, sed eo cupit ante videri

Ἀλλ' ὦ! τί δύσμορφος συνάντησις! Ἡ Εἰδωλολατρεία ἀντικρῶζουσα τὸν Χριστιανισμόν, αἱ ἐστιᾶδες συνωθούμεναι πρὸς *καλογραφίας*. Πόσον ὑπόδρα βλέπουσιν ἀλήθειας! πῶς ἀπειλοῦνται!

— Τόπον, δυσσεβεῖς! εἶμαι ἡ ἀγνότης, λέγουσιν αἱ ἱέρειαι.

— Ὅπισω, εἰδωλολάτραι! εἶμαι ἡ ἀλήθεια, ἀποκρίνονται αἱ μοναχαί.

Καὶ ἔπειτα γελῶσι, καὶ σφίγγει ἡ μία τὴν χεῖρα τῆς ἄλλης.

— Εἶναι ἡ Μαριέττα καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς, ἀνα-

κράζει αἴφνης ἀμύτταξ νεανίας, ὁρμῶν πρὸς καταδύωξιν τῆς ἀγνότητος.

— Ἄ! αὐταὶ εἶναι; ἀναφωνεῖ εἰς κομψευόμενος, στύλος τῆς λέσχης, σπεύδων πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀληθείας.

Τὸ σύνθημα ἐδόθη, οἱ νέοι ἀρχίζουσι νὰ διασπῶσι τὰς σειρὰς καὶ νὰ τρέχωσι πρὸς ἀναγνώρισιν τῶν ἀγνώστων ἐκείνων καλλονῶν, ὧν κυρία ἐνασχόλητις εἶναι νὰ κινῶσι τὴν περιέργειαν τῶν ἀνδρῶν, χωρὶς ν' ἀποκαλύπτωσι τὴν μορφήν καὶ νὰ τοὺς κατορθώουν ν' ἀγοράζωσι γλυκίσματα δι' αὐτὰς ἀπὸ τὸν Ζαχαράκη, τὸν Σόλωνα τοῦ τόπου ἐκείνου, ἀλλὰ Σόλωνα κακὸν, τοῦ ὁποῖου οἱ νόμοι εἶναι μετρίως γλυκεῖς. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ σειραὶ διασπῶνται ἐντελῶς, οἱ θεαταὶ μιγνύονται μὲ τοὺς προσωπιδοφόρους, τὸ *Λιστόν* λαμβάνει ζωὴν, τὰ ἐπεισόδια πληθύνονται, ἡ *τρέλλα* βασιλεύει. Πᾶν συγγέεται, αἱ φωναὶ μεταβάλλονται εἰς θόρυβον ἀόριστον, οἱ ἄνθρωποι φαίνονται ὡς σωρὸς ὄντων ἀλλοκότων, ποικιλοχρῶν, σωρὸς κινούμενος, συνωθούμενος, προχωρῶν, ὀπισθοδρομῶν καὶ διαγράφων μεάνδρους φανταστικούς.

... Φεῦ! αἱ εὐχαὶ τοῦ κόσμου τούτου οὐδέποτε εὐρίσκουσιν ἀκρόασιν ἐπάνω· ὁ κωδονοκρούστης τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος, τοῦ θαυματουργοῦ προστάτου τῆς νήσου, ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ καὶ αὐτὸς τὸ θαῦμά του, διὰ τοῦ ὁποῖου ὅμως καθόλου δὲν εὐχαρίστησε τοὺς θαμῶνας τοῦ *Λιστόν*. Διέψευσε τὴν γαλλικὴν παροιμίαν «μέθυτος ὡς κωδονοκρούστης», καὶ ἀκριβὲς καὶ τακτικὸς εἰς τὸ καθήκον του, ὡς δανειστής ἀπέναντι χρεοφειλέτου, δίδει τὸ σύνθημα τῆς διαλύσεως, ἀναβάλλων διὰ τὰς ἐρχομένας Ἀποκρέω τὰς ἀτελεῖς ἐρωτικὰς διακηρύξεις καὶ τὰς διακοπείσας αἴφνης σχέσεις.

Πολλοὶ ἐκ τῶν σχέσεων αὐτῶν ἐπαναλαμβάνονται μετ' ὀλίγον εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὴν *cavalichina*, ἀλλ' ἡ *cavalichina* δὲν εἶναι ὁ χορὸς τῆς *Opera* τῶν Παρισίων καὶ δὲν ἀξίζει ν' ἀφιερῶσμεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐσπέραν μας. Ἄς ἐπανέλθωμεν λοιπὸν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου... ἀλλὰ μὴ καταπατῶμεν τὰ δικαιώματα τοῦ δευτέρου Δελτίου.

Γνωρίζω ὅτι σὰς ὑπέδειξα κατ' ἀρχὰς δεῖπνα Γαργάντουα καὶ εὐθυμίας Τριμαλκίου παρὰ τοῖς ἐκγόνοις τοῦ Ἀλκινόου· ἀλλὰ τί νὰ γέινῃ; Εἶχον βασισθῇ ἐπὶ τῆς ἐγνωσμένης καλῆς των διαθέσεως, λησμονήσας τὴν πολιτικὴν ἥτις ἐφέτος λυμαίνεται πανταχοῦ τὸ κράτος τῆς ἡδονῆς. Ἄς περιμένωμεν λοιπὸν εὐέλπιδες τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑνώσεως.

ΑΛΘΩΤΑΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

* * Νεᾶνις τις καλῆς καὶ ἐντίμου οἰκογενείας, ἀναφέρει Ἀμερικανικὴ τις ἐφημερίς, μεμνηστευμένη μὲ νέον τινὰ λοχαγὸν τοῦ συντάγματος τῆς Μασαχουσέτης, ἐδέχετο τὸν ἀποχαιρετισμὸν τοῦ μνηστῆρός της ἀπερχομένου εἰς τὸν πόλεμον. Λυπηρὲς ἦτον ὁ ἀποχωρισμὸς καὶ ὁ νέος ἀξιοματικὸς μὲ ὅλην τὴν ἐνεργητικότητα καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν του, ἔχυσε πικρὰ δάκρυα ἀποχωριζόμενος τῆς ἀγάλης τῆς φίλης του. Ἴσως ἐπέπρωτο νὰ μὴ ἐπαυιδῶσιν ἀλλήλους! Ὁ λοχαγὸς ἀπετέλει μέρος τοῦ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Μακλελλάνου στρατοῦ, τοῦ διαταχθέντος νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς πρωτευούσης τῶν ἀνθενωτικῶν, καὶ κατὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνην μάχην, διακριθεὶς διὰ τὴν ἀνδρείαν του, ἔλαβε συγχαρητήρια παρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ του, προβιβασθεὶς συνάμα εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ταγματάρχου. Σφαῖρα ὅμως πυροβόλου μὴ φεισθεῖσα τῆς νεότητός του, οὔτε τὸν διακαῆ πρὸς τὴν μνηστὴν ἐρωτὰ του σεβασθεῖσα, διεπέρασε τὴν καρδίαν τοῦ ταγματάρχου, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος, ἐν μέσῳ τῆς κλαγγῆς τῶν ὄπλων, παρεῖχε δείγματα τοῦ δικαίου προβιβασμοῦ του.

Ἡ φήμη πενθίμως ἐσάλπισε, καὶ τοὺς λυπηροὺς της φθόγγους ἐπανάλαβεν ἡ ἡχὴ τῆς Βοστώνης. Οἱ οἰκεῖοι καὶ φίλοι ἐλυπήθησαν, ἡ δὲ μνηστὴ του μὴ δυναμένη νὰ βαστάσῃ τὸ βάρος τῆς συμφορᾶς ταύτης ὁμοίωζε πρὸς φρενοβλαβῆ, καὶ ἀναίσθητος εἰς τὰς παρηγορίας τῶν γονέων καὶ φίλων της ἔλεγεν ὅτι θὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον περιπαθέστατα ἠγάπησε. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἡ καταιγὶς αὕτη τοῦ πάθους καὶ τῶν δακρύων ἐκόπασε, καὶ φαινομένη γαλήνη ἀνῆλθεν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς νεάνιδος. Οἱ γονεῖς της ἀπέβαλον πάντα φόβον περὶ τῆς θυγατρὸς των καὶ ἀμέριμνοι ἡσύχαζον· ἀλλὰ πρῶϊαν τινὰ ἡ νεᾶνις ἐγένετο ἄφαντος, καὶ οἱ συγγενεῖς της ἀδυνατήσαντες μ' ὅλας τὰς ἐρεῦνας ν' ἀνακαλύψωσι τὴν διεύθυνσιν της ὑπέθεσαν ὅτι ἡτοχειριάσθη, καθόσον μάλιστα ἀλίεις τινες εἶπον ὅτι, κατὰ τινὰ νύκτα παρετήρησαν νεάνιδα ῥιχθεῖσαν ἀπὸ τινος βράχου εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ὅτι προσπαθήσαντες δὲν ἐδυνήθησαν νὰ τὴν σώσωσιν ἀπὸ τὰ λυσσώδη κύματα τὰ ὅποια τὴν κατέπιον.

Μακρὰν ὅμως ἦτο τῆς ἀληθείας καὶ ἡ υπόθεσις τῶν συγγενῶν καὶ ἡ ὁμολογία τῶν ἀλίων. Ἡ ἡρώϊς μας ἀπολιποῦσα τὴν ἀγαπητὴν της οἰκογένειαν, ὥμως περιφανῶς νὰ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατον ἐκείνου τὸν ὁποῖον τόσον ἠγάπησε!